

SIMON MÁRTON

Amíg a rizs megfő

objects together with background

*Ez a tízpercnyi végtelen,
ez a rezzenetlen, örökkévaló buborék,
amiben ülök,*

*ideiglenes halhatatlan
itt a keretes semmiben,*

*és hiába kéne inkább mosogatnom
vagy szellőztetnem,
ezt írom,*

*ezen keresztül figyelem, mi történik,
így nézelődöm*

befelé menet is kívülről nézve magam,

*mint filmezés közben,
ha az alámerülés előtt
veszel*

egy nagy levegőt,

*és a főhőssel együtt visszatartod,
hogyan lásd,
te meddig bírnod,
mikor fulladnál meg –*

*csak most a rizs a főhős,
és én vagyok a levegő,
nem fuldoklunk,*

*legfeljebb kellemesen félünk,
mi kerül elénk itt a végtelenben,*

minél rosszabb, annál jobb,

*mert titokban még mindig azt várjuk,
valami szíven üssön,
valami tönkretegyen,*

valami igenis tegyen tönkre,

*mintha ez bizonyítéka lenne
egy kérdéseken felüli indoknak bármire,*

*holott körbe nézve
lassan
minden pillanat megrendítő,*

*csak mi nem vagyunk már
alkalmasak a megrendülésre,*

*teli üvegeket falhoz vágni jobban szeretünk,
mint inni,*

*és hiába írjuk ezt a verset,
itt és most
egy örökkévalóságig,*

*amíg megfő a rizs,
mert egy örökkévalóság, mire megfő,*

*hiába próbáljuk,
a versek semmire se jók,
pedig véget érhetne tőle legalább az egyik
örökké tartó háború,*

nem ér,

*pedig az volna a valami,
és vigasztalni, az majdnem a végtelen –*

*mondanom kéne vajon ezen a ponton,
hogy
szerintem minden oké lesz?*

Szerintem semmi sem lesz oké,

*és ha ezért vigasztallak, ne nagyon higgy nekem,
ugyanakkor vigasztalódj meg azért,*

*csak tudd, hogy egyébként
nem kéne,
látod, én is*

*üres ruhaboltokba járok kérdésekért
a válaszaimhoz,
ahol kilátástalanul üvölt a zene*

a ronda pólókra,

*mert ebben ismerek magamra,
az üres kérdésekre adott érzelmes
válaszokban,*

*de most csend az ablakokban,
hét fok,
kés a vasárnap szívében,
áll a ház,*

és áll a bolygó,

*és én itt ülök melegítőnadrágban, esőzajban,
a konyhaasztalnál,*

*és nézem az életet,
szép piros pulcsit,*

és nem fádom,

*de belülről kapargatom ezt a végtelent,
amiből nincs szabadulás,
ahol
fáradt arany vonalak kötnek össze*

mindent mindennel,

*földet az egével,
éjt a nappal,
engem a lélegzetteddel*

*örökre,
vagyis*

pont amíg megfő a rizs.

Ez a dal arról szól, hogy nem tudok énekelni

*Hűtők vagyunk mindannyian. Hűtők.
Csak az él bennünk,
amit bennünk hagytak,*

*de az legalább él.
Hidegen, bársonyos pasztellszínekben virágzik,
sárga, fekete, fehér, cementzöld,
némán figyel,
arra ébredünk, belülről figyel.*

Fridzsiderek, ahogy a nagyanyám mondta volna.

*Valaki jön, kinyitja az ajtót, nézelődik, semmi,
becsukja, eltűnik,
visszajön,
néz, nézelődik, megint semmi,
becsukja,*

*van, aki nyolc-tízszer is visszajön,
van, aki marad, és tétován néz éveket,*

*figyelme eltakar, elnyel, körbevesz,
ölel,*

*kagylók a tengerzúgást,
fogmosópoharak a tengerzúgást,
a gyomrod*

a két összenőtt szilvát a fehér műanyag dobozban.

*Szóval ide-oda néznek át,
keresztül, belénk, rajtunk, ki-be.*

Hallani akarják a kalitkát a madár énekében,

*vagy nem tudom.
Megpendülni a fehér rácsos kódot.*

Kondenzcsíkok között zuhanni.

Visszaszívni mindent.

*Mert – és szinte látom magam előtt –
mindjárt megjelenik valaki kalimpálva,
szalad
és kiabál,
hogy álljunk már meg,
álljunk meg,
marhaság ez az egész,
nem is vagyunk hűtők,
abszolút nem,
senki sem az,
ő biztosra tudja,
a kérdés is rossz, hogy mik vagyunk,
de majd ez sem számít már,
csak hogy nem.*

*És én akkor kicsit elszégyellem magam,
hogy milyet tévedtem.*

*És magamban arra gondolok,
hogy mindig olyan verseket akartam írni,
amikben bármi megtörténhet,
akárhogy,
akármi,
minden,*

*mert a hűtőkkel kapcsolatos nagy igazságok ugyan
sosem érdekeltek,
viszont
totális szabadságra vágytam,*

és az, ehhez képest, tényleg mennyire ritkán sikerül.

Velem van

*úristen
hányszor volt már késő*

és mióta reménytelen

tudom hagyd

*induljunk gyere
menjünk inkább*

végig a szövegen

*amit nem is értek
bár szomorúnak tűnik*

sok benne a feltételes mód és a múlt idő

*vesszünk el
keressük egymást
a hollétiünkre vonatkozó
kérdésekben*

*bozóttüzekben
ciánszennyezésekben
tarvágásokban*

*az egymást kizáró szükségletekben
a humortalan elmúlásban*

sétáljunk

*amíg a túrahajó kapitánya
bejelenti épp most megérkeztünk*

a delfinek élőhelyére

*mire egy szőke nyugdíjas végre
csurig teli hányja
rózsaszín szalmakalapját*

*süssön épp a fejünk fölött
a jelentés
amibe
nem lehet belenézni*

csak mindig tovább

*kopottas mondatszerkezetek
összevissza dobált szobányi szürke tömbjein
mászva át nehézkesen*

*ha levelek lenyomatát tapintva ki a betonban
ne kérdezd hol a nyírfaerdő nyári jégesőben*

csak hozd a mozdulataid

*menjünk
a szöveg szélé
a kijárat felé*

*egyszerre lépkedve némán
száraz szemekkel
hívós tempóban
ahogy az*

*ablakból zuhanó virág
süllyedő fehér gondolat a mélység fejében*

*ebben a mondatban
amiben minden úgy van
ahogy a többiben semmi*

így megyünk

*mert annyit tudok
mint a vakok az árnyékról
rólad*

velem vagy